

Не слушайте, какво ще иска да ви каже —
 че моето сърдце тая за него мъст,
 че ще обля с кръв аз бащката стрѣха,
 че мой изгнанникъ е — и после, че е гостъ
 на мене и на васъ!... Сръбшихъ ме, господари?
 Сядете между насъ!

Хернани

Рюи Томицъ де Силва!

О, ако някога е имало тело
 тъй гордо — и сърдце, тъй чисто, благородно,
 ако е имало душатака велика —
 о, тя е вашата, мой господарю скъпи!
 Да, азъ виновенъ съмъ! — и друго що да кажа,
 освенъ това, че съмъ добре наказанъ днесъ.
 Азъ искахъ твоята цена да грабна. Тоще,
 да опетна безъ срамъ леглото на светецъ!
 Ала азъ имамъ кръв. Простѣй ти тази кръвъ,
 изтрий си сабѣта — и не мисли за мене!

Дона Соль

О, господарю, той не е виновенъ, азъ
 виновна съмъ предъ васъ — и мене вий убийте!

Хернани

Мълчете, Дона Соль, велика е моя частъ,
 и моя частъ е мой. Азъ само него имамъ.
 И да се обясня съ херцога — позволете!
 На душите ми вий повтрвайте, херцогже!
 Виновниятъ съмъ азъ; кълна се, тѣ е мѣта!
 Повтрвайте ми вий — виновенъ само азъ съмъ
 и мене въ тоя мигъ убийте съ моя ножъ —

Дона Соль

Азъ сторихъ всичко туй, защото го обичамъ.

(При тия думи донъ Рюи Томицъ се извързва изнена-
 данъ и влива страшенъ погледъ въ Дона Соль. Тя
 пада на колѣне.)

Азъ любя моя мѣръ — о, милостъ, господарю!

Донъ Рюи Томицъ

Ти любишъ моя мѣръ?

(Къмъ Хернани.)

О, трепери тогава!